TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2008. gada 6. novembrī *

Lieta C-155/07

par prasību atcelt tiesību aktu atbilstoši EKL 230. pantam, ko 2007. gada 19. martā cēla

Eiropas Parlaments, ko pārstāv R. Pasoss [*R. Passos*] un A. Bāss [*A. Baas*], kā arī D. Gauči [*D. Gauci*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītājs,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv M. Ārpio Santakrusa [*M. Arpio Santacruz*] un M. Simsa [*M. Sims*], kā arī D. Kanga Fano [*D. Canga Fano*], pārstāvji,

atbildētāja,

* Tiesvedības valoda — franču.

ko atbalsta

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv A. Aresu [*A. Aresu*] un F. Dentilaks [*F. Dintilhac*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

persona, kas iestājusies lietā.

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ross [*A. Rosas*], tiesneši A. O'Kīfs [*A. Ó Caoimh*] (referents), H. N. Kunja Rodrigess [*J. N. Cunha Rodrigues*], J. Klučka [*J. Klučka*] un A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*],

ģenerāladvokāte J. Kokote [*J. Kokott*],
sekretārs M. A. Godisārs [*M.-A. Gaudissart*], nodaļas vadītājs,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2008. gada 14. maija tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2008. gada 26. jūnija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Iesniedzot prasības pieteikumu, Eiropas Parlaments lūdz Tiesai, pirmkārt, atcelt Padomes 2006. gada 19. decembra Lēmumu 2006/1016/EK, ar ko Eiropas Investīciju bankai paredz Kopienas garantiju attiecībā uz zaudējumiem, ko var radīt ārpus Kopienas īstenotiem projektiem piešķirti aizdevumi un aizdevumu garantijas (OV L 414, 95. lpp.; turpmāk tekstā — "Apstrīdētais lēmums"), un, otrkārt, gadījumā, ja tā atceļ šo lēmumu, atstāt spēkā šī lēmuma sekas līdz brīdim, kad tiek pieņemts jauns lēmums.

Prāvas priekšvēsture un process Tiesā

2 2006. gada 22. jūnijā Eiropas Kopienu Komisija pieņēma priekšlikumu, kurš ir Apstrīdētā lēmuma pamatā. Par šī priekšlikuma juridisko pamatu tika norādīts EKL 181.a pants.

3 2006. gada 30. novembrī Parlaments pieņēma rezolūciju, sniedzot atzinumu par minēto priekšlikumu, un tā 1. grozījumā tika ieteikts papildināt priekšlikuma juridisko pamatu ar EKL 179. pantu. Parlaments aicināja Komisiju veikt grozījumus priekšlikumā atbilstoši EKL 250. panta 2. punktam.

4 Komisija attiecīgos grozījumus savā priekšlikumā neveica un 2006. gada 19. decembrī Eiropas Savienības Padome pieņēma Apstrīdēto lēmumu, par tā vienīgo juridisko pamatu norādot EKL 181.a pantu.

5 Uzskatot, ka minētais lēmums bija jāpieņem, pamatojoties arī uz EKL 179. pantu, Parlaments iesniedza šo prasību atcelt tiesību aktu.

6 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2007. gada 10. oktobra rīkojumu Komisijai tika atļauts iestāties lietā Padomes prasījumu atbalstam.

7 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2007. gada 25. oktobra rīkojumu Eiropas Investīciju bankas (turpmāk tekstā — "EIB") pieteikums par iestāšanos lietā tika noraidīts, pamatojoties uz to, ka tā nav uzskatāma par Eiropas Kopienu iestādi, kuras izsmeļoši ir uzskaitītas EKL 7. panta 1. punktā.

Atbilstošās tiesību normas

8 Apstrīdētā lēmuma trešajā apsvērumā ir noteikts:

"Lai atbalstītu Eiropas Savienības ārējas darbības, neskarot EIB kredītspēju, darbībām, ko EIB veic ārpus Kopienas, būtu jādod Kopienas budžeta garantija. [..]"

9 Šī lēmuma ceturtajā apsvērumā ir noteikts, ka Kopienas garantijai būtu jāattiecas uz zaudējumiem, ko rada aizdevumi un aizdevumu garantijas, kuras EIB piešķir finansēšanai piemērotiem investīciju projektiem valstīs, uz ko attiecas Padomes 2006. gada 17. jūlija Regula (EK) Nr. 1085/2006, ar ko izveido Pirmspievienošanās palīdzības instrumentu (IPA) (OV L 210, 82. lpp.), Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 24. oktobra Regula (EK) Nr. 1638/2006, ar ko paredz vispārējos noteikumus Eiropas kaimiņattiecību un partnerības instrumenta izveidošanai (OV L 310, 1. lpp.), un Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 18. decembra Regula (EK) Nr. 1905/2006, ar ko izveido finanšu instrumentu sadarbībai attīstības jomā (OV L 378, 41. lpp.), ja aizdevums vai garantija piešķirta saskaņā ar parakstītu nolīgumu, kura darbības laiks nav beidzies un kas nav atcelts.

10 Saskaņā ar minētā lēmuma septīto apsvērumu:

"[Savienības] ārējās attiecības no 2007. gada atbalstīs arī ar jauniem finanšu instrumentiem, t.i., ar IPA, [Eiropas kaimiņattiecību un partnerības instrumentu] un [finanšu instrumentu sadarbībai attīstības jomā], kā arī ar Stabilitātes instrumentu [ieviests ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 15. novembra Regulu (EK) Nr. 1717/2006 (OV L 327, 1. lpp.)]."

11 Apstrīdētā lēmuma astotajā apsvērumā ir noteikts:

"EIB finansēšanas darbībām vajadzētu būt saderīgām ar [Savienības] politiku ārējās darbības jomā un tā jāatbalsta, tajā ietverot arī īpašus, reģionālus mērķus. Nodrošinot vispārēju saderību ar [Savienības] darbībām, EIB finansējumam būtu jāpapildina attiecīgā Kopienas palīdzības politika, programmas un instrumenti dažādos reģionos. [..]"

12 Minētā lēmuma divpadsmitajā līdz četrpadsmitajā apsvērumā ir noteikts:

"(12) EIB finansējumu Āzijas un Latīņamerikas valstīm pakāpeniski saskaņos ar [Savienības] sadarbības stratēģiju minētajiem reģioniem, un papildinās no Kopienas budžeta finansētos instrumentus. EIB būtu jācenšas pakāpeniski pastiprināti izvērst darbības vairākās minēto reģionu valstīs, arī nabadzīgākajās valstīs. [..]

(13) Vidusāzijā EIB būtu īpaši jāpievēršas lieliem energoapgādes un energopārvades projektiem, kas rada pārrobežu sekas. [..]

(14) Papildinot darbības, ko saskaņā ar Kotonū Nolīgumu EIB veic [Āfrikas, Karību jūras reģiona un Klusā okeāna reģiona (ĀKK)] valstīs, Dienvidāfrikā EIB būtu galvenokārt jāpievēršas sabiedriskas nozīmes infrastruktūras projektu [..] un privātā sektora, arī mazo un vidējo uzņēmumu atbalstam. [..]"

13 Apstrīdētā lēmuma 1. panta ar nosaukumu "Garantija un augstākie limiti" 1. punktā ir noteikts:

"Kopiena EIB piešķir vispārēju garantiju (turpmāk tekstā – "Kopienas garantija") maksājumiem, ko EIB nav saņēmusi, bet kas tai pienākas par aizdevumiem un aizdevumu garantijām saskaņā ar EIB finansēšanai piemērotiem investīciju projektiem valstīs, uz ko attiecas šis lēmums, ja aizdevums vai garantija piešķirta saskaņā ar parakstītu nolīgumu, kura darbības laiks nav beidzies un kurš nav atcelts [..], un kurš ir piešķirts [..] atbalstot attiecīgus Eiropas Savienības politikas mērķus ārējās darbības jomā."

14 Šī lēmuma 2. pantā ar nosaukumu "Valstis, uz ko attiecas lēmums", ir noteikts:

"1. To valstu saraksts, kuras ir atbilstīgas vai potenciāli atbilstīgas EIB finansējumam ar Kopienas garantiju, ir noteikts I pielikumā.

2. Attiecībā uz I pielikumā uzskaitītajām valstīm, kas atzīmētas ar "*", un citām valstīm, kas nav uzskaitītas I pielikumā, lēmumu par šo valstu atbilstību EIB finansējumam ar Kopienas garantiju pieņem Padome katrā gadījumā atsevišķi saskaņā ar [EK] līguma 181.a panta 2. punktā noteikto procedūru.

[..]

4. Ja rodas nopietnas bažas par politisko vai ekonomisko stāvokli kādā konkrētā valstī, Padome var saskaņā ar Līguma 181.a panta 2. punktā noteikto procedūru pieņemt lēmumu apturēt šādā valstī jaunu EIB finansējumu ar Kopienas garantiju."

15 Minētā lēmuma 3. panta nosaukums ir "Saderība ar Eiropas Savienības politiku". Saskaņā ar tā 1. punktu "stiprina EIB ārējo darbību saderību ar Eiropas Savienības politikas mērķiem ārējās darbības jomā, lai palielinātu EIB finansējuma un Eiropas Savienības budžeta resursu sinerģijas".

16 Minētā 3. panta 2. punktā ir noteikts:

"Dažādos reģionos minēto sadarbību īsteno atšķirīgi, ņemot vērā EIB nozīmi, kā arī Eiropas Savienības politiku katrā reģionā."

17 Saskaņā ar Apstrīdētā lēmuma 2. pantu šī lēmuma I pielikumā ir ietverts to valstu saraksts, kuras var saņemt EIB finansējumu, kuram ir piešķirta Kopienas garantija, atbilstoši šādam sadalījumam:

"A. Pirmspievienošanās valstis

1. Kandidātvalstis

[..]

2. Potenciālas kandidātvalstis

[..]

B. Kaimiņattiecību un partnerattiecību valstis

1. Vidusjūras reģions

[..]

2. Austrumeiropa, Dienvidkaukāzs un Krievija

[..]

C. Āzija un Latīņamerika

1. Latīņamerika

[..]

2. Āzija

Āzija (izņemot Centrālāziju):

[..]

Centrālāzija:

[..]

D. Dienvidāfrika

Dienvidāfrika.”

Par prasību

Lietas dalībnieku argumenti

Parlamenta argumenti

18 Parlaments uzskata, ka no Apstrīdētā lēmuma noteikumiem izrietot, ka tas ir ārējas politikas instruments, kurš vienlaikus attiecas gan uz sadarbību ar jaunattīstības valstīm, gan ar citām valstīm, kuras nav jaunattīstības valstis. Tas uzskata, ka, tā kā

sadarbība ar jaunattīstības valstīm ietilpst vienīgi Līguma XX sadaļā ar nosaukumu "Sadarbība attīstības jomā", šī lēmuma juridiskais pamats ir jāpapildina ar EKL 179. pantu.

19 Parlaments norāda, ka lielākā daļa minētajā lēmumā minēto reģionu, uz kuriem attiecas šis lēmums, sastāvot no "jaunattīstības valstīm" atbilstoši Ekonomiskās sadarbības un attīstības organizācijas (ESAO) un Pasaules Bankas klasifikācijai, savukārt lielākā daļa attiecīgo valstu — īpaši Vidusjūras reģiona valstis, kuras ir kaimiņattiecību un partnerattiecību valstis, Āzijas un Latīņamerikas reģiona valstis, kā arī Dienvidāfrika — esot šādas valstis. Līdz ar to Apstrīdētais lēmums attiecoties uz EKL 177. panta mērķiem, tostarp uz "jaunattīstības valstu noturīgu ekonomisku un sociālu attīstību".

20 Tas, ka Apstrīdētais lēmums attiecas arī uz trešām valstīm, kuras nav jaunattīstības valstis, nenozīmējot, ka tas būtu jāpieņem, tikai pamatojoties uz EKL 181.a pantu. Šī panta, kurš tika ieviests ar Nicas līgumu, mērķis esot paredzēt īpašu juridisku pamatu autonomām programmām finanšu un tehnikas jomā, kā arī horizontālu vienošanos slēgšanai ar trešām valstīm, kuras nav jaunattīstības valstis.

21 Parlaments arī uzskata, ka, nenorādot EKL 179. pantu kā Apstrīdētā lēmuma juridisko pamatu, Padome saskaņā ar šī lēmuma 2. panta 2. un 4. punktu varot pieņemt individuālus lēmumus par vienu vai vairākām jaunattīstības valstīm, pamatojoties uz EKL 181.a pantu, kas ir uzskatāms par Līguma pārkāpumu.

22 Parlaments uzskata, ka pasākumu ekonomiskās, finansiālās un tehniskās sadarbības jomā izslēgšana no sadarbības attīstības jomā nozīmētu, ka tiek izslēgta lielākā daļa instrumentu, kuru pamatā ir EKL 179. pants, kā rezultātā zudīs liela daļa šīs tiesību normas būtības.

23 Parlaments turklāt uzskata, ka juridiskā pamata izvēlei esot jānotiek saistībā ar ģeogrāfiskajiem kritērijiem, ņemot vērā valstis, ar kurām Kopiena sadarbojas attiecīgā Kopienu tiesību akta ietvaros. Līdz ar to EKL 179. pants un EKL 181.a pants tiekot piemēroti atkarībā no valstīm, kuras var gūt labumu no šī tiesību akta, neatkarīgi no tā, vai pastāv primārs un sekundārs mērķis. Tiktāl, ciktāl EKL 177. pantā minētie mērķi praktiski tiek sasniegti, īstenojot ekonomisku un finansiālu sadarbību ar jaunattīstības valstīm, EKL 179. un EKL 181.a pants varot paredzēt līdzīgus mērķus, pat ja tie attiecas uz citām mērķa valstīm.

24 Pakārtoti, Parlaments norāda, ka Apstrīdētais lēmums attiecoties arī uz EKL 181.a un 179. pantā norādītajiem mērķiem, jo tas esot uzskatāms par pasākumu ekonomiskās sadarbības jomā gan ar jaunattīstības valstīm, gan ar citām trešām valstīm. Līdz ar to divkārša juridiska pamata izmantošana esot pamatota, jo sadarbība ar jaunattīstības valstīm ir neatņemama šī lēmuma mērķa sastāvdaļa.

Padomes argumenti

25 Padome uzskata, ka EKL 181.a pants esot atbilstošs un pietiekams Apstrīdētā lēmuma juridiskais pamats. Turklāt iestādes vēlme intensīvāk darboties norādītā tiesību akta pieņemšanā neietekmējot tā juridiskā pamata izvēli.

26 Padome uzskata, ka no Apstrīdētā lēmuma mērķa un satura izpētes izrietot, ka tā vienīgais mērķis ir ieviest pasākumu finansiālās sadarbības jomā ar trešām valstīm, izmantojot Kopienu instrumentu.

27 Šis pasākums ietilpstot EKL 181.a panta piemērošanas jomā, jo attiecībā uz to šajā ziņā nepastāv nekādas atšķirības starp norādītajām trešām valstīm, neatkarīgi no tā, vai tās ir jaunattīstības valstis. Padome uzskata, ka tas, ka EIB finansēšanas darbībām ir jābūt saderīgām ar Savienības politiku ārējās darbības jomā un tām būtu jāpapildina attiecīgā Kopienas palīdzības politika, nozīmējot, ka tām ir jābūt saderīgām ar Kopienas attīstības politiku, kā tas ir noteikts EKL 181. panta 1. punkta pirmajā daļā.

28 Turpretī apstāklis, ka Apstrīdētajā lēmumā ir norādīts, ka tā piemērošanai ir jābūt saderīgai ar attīstības politiku vai ir jārada tādas sekas, kas veicina attīstību, neesot pietiekams, lai pamatotu tā pieņemšanu, arī pamatojoties uz EKL 179. pantu. Tas pats attiecoties uz apstākli, ka šī lēmuma I pielikumā norādīto atbilstīgo vai potenciāli atbilstīgo valstu sarakstā ir iekļautas jaunattīstības valstis, jo šī panta 1. un 2. punktā esot noteikts, ka šajā pantā paredzētie EIB ieguldījumi tiek veikti, neskarot citus Līguma noteikumus.

29 Padome tiesas sēdē precizēja, ka, pēc tās domām, attiecību starp Kopienas garantiju un jaunattīstības valstīm netiešais raksturs turklāt esot izšķirošs iemesls, lai Apstrīdētais lēmums netiktu pamatots ar EKL 179. pantu.

Komisijas argumenti

30 Komisija uzskata, ka EKL 179. panta un EKL 181.a panta piemērošanas joma esot atkarīga gan no ģeogrāfiskiem kritērijiem (jaunattīstības valstīm tiek piemērota Līguma XX sadaļa un trešām valstīm tiek piemērota XXI sadaļa), gan no saturiskiem kritērijiem (trim EKL 177. panta 1. punktā minētajiem mērķiem tiek piemērota Līguma XX sadaļa un pasākumiem ekonomikas, finansiālās un tehnikas sadarbības jomā tiek piemērota XXI sadaļa).

31 Komisija apstrīd Parlamenta norādīto interpretāciju, kura, pēc tās domām, balstīta tikai uz EKL 181.a panta piemērošanas jomas ģeogrāfisko interpretāciju. Šāda interpretācija neesot pamatota, ņemot vērā Līguma XX un XXI sadaļas tekstu. Attiecībā uz minēto XXI sadaļu ģeogrāfiskie kritēriji attiecoties uz visām trešām valstīm, tostarp, iespējams, jaunattīstības valstīm. Tā kā sadaļas, kurā ietverts EKL 181.a pants, nosaukums un šī panta 1. punkts nav formulēti sašaurināti, tad EKL 181.a pantu varot piemērot arī jaunattīstības valstīm. Komisija uzskata, ka Parlaments savā argumentācijā neesot ņēmis vērā EKL 179. panta 1. punktā ietvertos vārdus "neskarot citus šā Līguma noteikumus".

32 Komisija arī norāda, ka Apstrīdētais lēmums esot finanšu instruments, kurš, pirmkārt, tiek piemērots Kopienu iekšienē. Šis lēmums nebūs juridiskais pamats EIB finansēšanas darbībām trešo valstu interesēs, jo par to tiks izmantots Protokola par EIB statūtiem, kurš ir pievienots Līgumam, 18. panta 1. punkts.

33 Komisija, tieši tāpat kā Padome, atgādina, ka EKL 181.a pantā esot noteikts, ka tie pasākumi ekonomiskās, finansiālās un tehniskās sadarbības jomā ārpus Kopienas, kuri tiek uzsākti, pamatojoties uz šo pantu, "ir saderīgi ar Kopienas attīstības politiku". Līdz ar to, pēc Komisijas domām, Līguma autori uzskatīja, ka pasākumi, kuri tiek pamatoti ar EKL 181.a pantu, var labvēlīgi ietekmēt attīstību, tostarp jaunattīstības valstu attīstību. Komisija, atbildot uz jautājumu, kuru Tiesa tai uzdeva tiesas sēdē, norādīja, ka, pat lai piešķirtu garantiju EIB darbībām, kas attiecas uz valstīm, kuras visas ir jaunattīstības valstis Līguma izpratnē, piemērotais juridiskais pamats būtu EKL 181.a pants, jo no šīs garantijas netieši labumu gūtu tikai šīs valstis, izmantojot aizdevumus, kurus EIB piešķir, piemērojot tās iekšējas procedūras un pamatojoties uz Protokolu par EIB statūtiem.

Tiesas vērtējums

Ievada apsvērumi

34 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Kopienu tiesību akta juridiskā pamata izvēle ir jāpamato ar objektīvu informāciju, ko tiesa var pārbaudīt, tostarp ar šī tiesību akta mērķi un saturu (šajā sakarā skat. 1991. gada 11. jūnija spriedumu lietā C-300/89 Komisija/Padome, sauktu par "Titāna dioksīda" lietu, *Recueil*, I-2867. lpp., 10. punkts, un 2004. gada 29. aprīļa spriedumu lietā C-338/01 Komisija/Padome, *Recueil*, I-4829. lpp., 54. punkts), nevis citu Kopienu tiesību aktu pieņemšanā izmantoto juridisko pamatu, kam vajadzības gadījumā ir līdzīgas īpašības (šajā sakarā skat. 1988. gada 23. februāra spriedumu lietā 131/86 Apvienotā Karaliste/Padome, *Recueil*, 905. lpp., 29. punkts, un 2008. gada 20. maija spriedumu lietā C-91/05 Komisija/Padome, Krājums, I-3651. lpp., 106. punkts). Turklāt, ja Līgumā pastāv specifiskāka tiesību norma, ko var izmantot par attiecīgā tiesību akta juridisko pamatu, tad šis tiesību akts ir jāpamato ar minēto tiesību normu (šajā sakarā skat. iepriekš minēto 2004. gada 29. aprīļa spriedumu lietā Komisija/Padome, 60. punkts, un 2006. gada 26. janvāra spriedumu lietā C-533/03 Komisija/Padome, Krājums, I-1025. lpp., 45. punkts).

35 Ja kāda pasākuma analīze atklāj, ka tam ir divi mērķi vai divas sastāvdaļas, un ja vienu no šiem mērķiem vai sastāvdaļām var atzīt par galveno, bet otrai ir tikai palīgraksturs, tad tiesību akts ir jāpamato tikai ar vienu juridisko pamatu, proti, ar to, ar ko ir saistīts galvenais vai izšķirošais mērķis vai sastāvdaļa (šajā sakarā skat. it īpaši 1993. gada 17. marta spriedumu lietā C-155/91 Komisija/Padome, *Recueil*, I-939. lpp., 19. un 21. punkts; 2001. gada 30. janvāra spriedumu lietā C-36/98 Spānija/Padome, *Recueil*, I-779. lpp., 59. punkts; iepriekš minēto 2004. gada 29. aprīļa spriedumu lietā Komisija/Padome, 55. punkts, kā arī iepriekš minēto 2008. gada 20. maija spriedumu lietā C-91/05 Komisija/Padome, 73. punkts).

36 Attiecībā uz pasākumu, kuram vienlaikus ir vairāki mērķi vai vairākas sastāvdaļas, kas ir nesaraujami saistītas un kam attiecībā pret citām nav palīgrakstura, Tiesa ir nospriedusi, ka, ja ir piemērojamas dažādas Līguma tiesību normas, šādam pasākumam

izņēmuma kārtā ir jānorāda dažādi atbilstošie juridiskie pamati (šajā sakarā skat. 2003. gada 11. septembra spriedumu lietā C-211/01 Komisija/Padome, *Recueil*, I-8913. lpp., 40. punkts, un iepriekš minēto 2008. gada 20. maija spriedumu lietā Komisija/Padome, 75. punkts).

37 Tomēr Tiesa iepriekš minētā sprieduma lietā "Titāna dioksīds" 17.–21. punktā jau ir nospriedusi, ka divu juridisku pamatu norādīšana nav pieļaujama, ja procedūras, kas ir paredzētas vienam vai otram pamatam, nav saderīgas (šajā sakarā skat. arī 1999. gada 25. februāra spriedumu apvienotajās lietās C-164/97 un C-165/97 Parlaments/Padome, *Recueil*, I-1139. lpp., 14. punkts; iepriekš minēto 2004. gada 29. aprīļa spriedumu lietā Komisija/Padome, 57. punkts; kā arī 2006. gada 10. janvāra spriedumus lietā C-94/03 Komisija/Padome, Krājums, I-1. lpp., 52. punkts, un lietā C-178/03 Komisija/Parlaments un Padome, Krājums, I-107. lpp., 57. punkts).

38 Tas, vai Apstrīdēto lēmumu juridiski varēja pieņemt, par tā vienīgo juridisko pamatu izmantojot EKL 181.a pantu, ir jānosaka, ņemot vērā šos apsvērumus. Šim nolūkam vispirms ir jāpēta saikne starp, pirmkārt, EKL 179. pantu, kurš ir ietverts Līguma XX sadaļā, un, otrkārt, EKL 181.a pantu, kurš ir iekļauts XXI sadaļā, un pēc tam jāveic pārbaude, vai, kā arī Parlaments norāda, šie abi panti ir piemērojami šī lēmuma saturam un mērķim. Ja izrādās, ka tas tā ir, jāpārbauda, kurš bija piemērots juridiskais pamats minētā lēmuma pieņemšanai.

Par Līguma XX un XXI sadaļas attiecīgo jomu noteikšanu

39 Taisnība, ka gramatiski, kā to norāda Komisija, EKL 181.a pantā izmantotais termins "trešās valstis" ir pietiekami plašs, lai aptvertu gan jaunattīstības valstis, gan citas trešās valstis. Tomēr no tā, neierobežojot EKL 179. panta piemērošanas jomu, nevar secināt, ka visi pasākumi ekonomiskās, finansiālās un tehniskās sadarbības jomā ar jaunattīstības valstīm EKL 177. panta nozīmē var tikt uzsākti, pamatojoties vienīgi uz EKL 181.a pantu.

40 Pat lai arī vienīgi EKL 181.a pantā ir tieša norāde uz "ekonomisku, finansiālu un tehnisku sadarbību", turpretī EKL 179. pants vispārēji attiecas tikai uz "pasākumiem", no tā tomēr neizriet, ka šāda sadarbība atbilstoši tās noteikumiem var tikt uzskatīta par tipisku sadarbības veidu attīstības jomā. Nav šaubu, ka EIB galvenokārt darbojas ekonomiskās, finansiālās un tehniskās sadarbības jomā. Tomēr EKL 179. pantā, lasot to kopā ar EKL 177. pantu, ir noteikts, ka EIB atbilstoši tās Statūtos paredzētajiem nosacījumiem palīdz īstenot pasākumus, kas vajadzīgi, lai sasniegtu Kopienas politikas mērķus attiecībā uz sadarbību attīstības jomā. Kā norādīts Padomes un dalībvalstu valdību pārstāvju, kas tikās Padomē, Eiropas Parlamentā un Komisijā, kopīgā ziņojuma par Eiropas Savienības attīstības politiku: "Eiropas Konsenss [attīstībai]" (OV 2006, C 46, 1. lpp.) 119. punktā, EIB "ir arvien lielāka nozīme Kopienas palīdzības īstenošanā, investējot privātā un valsts sektora uzņēmumos jaunattīstības valstīs".

41 Turklāt EKL 181.a pants sākas ar vārdiem – "neskarot citus šā Līguma noteikumus, un jo īpaši XX sadaļas noteikumus". Šie vārdi atspoguļo domu, ka minētā XX sadaļa ir īpaši veltīta sadarbībai attīstības jomā.

42 Protams, kā to atgādina Padome un Komisija, EKL 179. pants arī sākas ar vārdiem – "neskarot citus šā Līguma noteikumus".

43 Tomēr, pirmkārt, jāatzīmē, kā to norāda Parlaments savos rakstveida apsvērumos, ka EKL 179. pants tika formulēts laikā, kad EKL 181.a panta vēl nebija, jo XXI sadaļa, kurā ir ietverts šis pants, tika ieviesta Līgumā tikai tad, kad šis līgums tika pārskatīts saistībā ar Nicas līgumu. Pirms EKL 181.a panta stāšanās spēkā un tiktāl, ciktāl nav runas par Kopienu instrumentiem, kuri attiecas uz citām politikas jomām, Kopiena veica pasākumus un slēdza sadarbības līgumus ar trešām valstīm, kuras nebija jaunattīstības

valstis, EK līguma 235. panta (jaunajā redakcijā — EKL 308. pants) izpratnē, nepastāvot speciālam juridiskam pamatam. Tādējādi līdz ar XXI sadaļas iekļaušanu Līgumā tika izveidots speciāls juridisks pamats šai sadarbībai un atvieglota Kopienu iniciatīvu pieņemšanas procedūra šajā jomā, aizstājot EKL 308. pantā paredzēto vienprātību ar kvalificētu balsu vairākumu Padomē.

44 Otrkārt, atruna EKL 179. pantā nav tik speciāla kā atruna EKL 181.a. pantā, kurā ir skaidri minēta Līguma XX sadaļa.

45 Šādos apstākļos EKL 181.a pantā paredzētā atruna attiecībā uz Līguma XX sadaļu ir jāpiemēro prioritāri attiecībā pret EKL 179. pantu.

46 Šādu interpretāciju neatspēko šī sprieduma 33. punktā citētā Komisijas argumentācija, ka pasākumi attiecībā uz politiku sadarbības attīstības jomā ietvaros varot tikt pamatoti vienīgi ar EKL 181.a pantu, ja tie atbilst šai politikai, kas izriet no Līguma XX sadaļas. Norādot, ka pasākumi ekonomiskās, finansiālās un tehniskās sadarbības jomā "ir saderīgi ar Kopienas attīstības politiku", EKL 181.a panta 1. punkts vienīgi nozīmē, ka, veicot pasākumus, pamatojoties uz EKL 181.a pantu, Kopienai jāraugās, lai būtu atbilstība tam, kas ir ticis vai var tikt izlemts, pamatojoties uz EKL 179. pantu. Šādu analīzi apstiprina EKL 178. pants, saskaņā ar kuru, īstenojot politiku, kas var iespaidot jaunattīstības valstis, Kopiena ievēro EKL 177. pantā minētos mērķus.

47 No tā izriet, ka tiktāl, ciktāl EKL 181.a pants ir piemērojams, neskarot EK līguma XX sadaļu, kas attiecas uz sadarbību attīstības jomā, šī panta mērķis nav radīt juridisku pamatu pasākumiem, kuri kalpo EKL 177. pantā norādīto mērķu sadarbībai attīstības jomā minētās XX sadaļas izpratnē, īstenošanai.

48 Tā kā šajā gadījumā nav jālemj par jautājumu, vai pasākuma ekonomiskās, finansiālās vai tehniskās sadarbības jomā ar jaunattīstības valstīm, ja tas nekalpo šo mērķu īstenošanai, vienīgais juridiskais pamats var būt EKL 181.a pants, ir jāveic Apstrīdētā lēmuma satura un mērķa izpēte.

Par Apstrīdētā lēmuma saturu

49 Atbilstoši tā 1. panta 1. punktam ar Apstrīdēto lēmumu EIB tiek piešķirta budžeta garantija attiecībā uz maksājumiem, kurus tā nav saņēmusi par finanšu darījumiem, ko tā ir veikusi valstīs, uz kurām attiecas šis lēmums, ar nosacījumu, ka attiecīgais finansējums ir piešķirts, lai veicinātu Eiropas Savienības politikas mērķu ārējās darbības jomā sasniegšanu.

50 Saskaņā ar Apstrīdētā lēmuma 2. panta 1. punktu to valstu saraksts, kuras ir atbilstīgas vai potenciāli atbilstīgas EIB finansējumam ar Kopienas garantiju, ir noteikts šī lēmuma I pielikumā. Šis saraksts ir sadalīts četrās grupās — kandidātvalstis, kaimiņattiecību un partnerattiecību politikas valstis, Āzija un Latīņamerika un, visbeidzot, Dienvidāfrika.

51 Parlaments norāda, ka lielākā daļa šajā pielikumā minēto valstu ir "jaunattīstības valstis" atbilstoši ESAO, kā arī Pasaules Bankas veiktajai klasifikācijai. Padome un Komisija pret šo klasifikāciju nav iebildušas.

52 Šajā sakarā vispirms ir jāatgādina, ka Līguma XX sadaļā minētais jēdziens "jaunattīstības valstis" šajā sadaļā nav definēts. Protams, kā tas izriet gan no lietas dalībnieku mutiski sniegtajām atbildēm uz Tiesas uzdoto jautājumu tiesas sēdē, gan šī sprieduma 40. punktā minētā kopējā paziņojuma lapas otrās zemsvītru piezīmes, Kopienu praksē īpaša nozīme tiek piešķirta attīstības palīdzības komitejas, kura sanāk

ESAO ietvaros, sniegtajam sabiedriskā atbalsta attīstībai saņēmēju sarakstam. Tomēr jaunattīstības valstu jēdzienam ir jāsniedz autonoma Kopienas interpretācija. Tā tas ir, arī ņemot vērā, ka kategorija "jaunattīstības valstis" ir dinamiska tādā nozīmē, ka tai ir tendence mainīties atkarībā no notikumiem, kurus ir grūti paredzēt.

53 Tomēr šajā gadījumā ir jānorāda, ka nav šaubu par to, ka lielai daļai vai pat lielākajai daļai valstu, kuras ir uzskaitītas to valstu sarakstā, kuras var saņemt finansējumu, un kurš ir pievienots Apstrīdētajam lēmumam, parasti atbilst šim jēdzienam neatkarīgi no tā precīzas nozīmes.

54 Šādos apstākļos pretēji tam, ko uzskata Padome un Komisija, nevar tikt izslēgts, ka finanšu sadarbības instrumenta izveidošana ar trešām valstīm, izmantojot Apstrīdēto lēmumu, var ietilpt sadarbībā attīstības jomā Līguma XX sadaļas izpratnē.

55 Kā to norāda Parlaments un Komisija, EIB projekta partneri, pamatojoties uz Kopienas garantiju, saņem aizdevumu ar samazinātu procenta likmi, kas ir jāuzskata par atbalsta pasākumu. Tomēr EKL 179. panta 2. punktā ir noteikts, ka EIB atbalsta Kopienas attīstības sadarbības politiku. Līdz ar to tas, ka EIB darbība galvenokārt izpaužas kā atmaksājamu kredītu, nevis subsīdiju piešķiršana, nevar traucēt to, ka vairāki finansējumi var tikt kvalificēti kā atbalsti attīstībai.

56 Šajā kontekstā arī jānorāda, ka saskaņā ar Apstrīdētā lēmuma 2. panta 2. punktu Padome katrā gadījumā atsevišķi var lemt par EIB finansējuma ar Kopienas garantiju piešķiršanu noteiktām valstīm, tostarp valstīm, kuras nav uzskaitītas šī lēmuma I pielikumā. Turklāt atbilstoši šī lēmuma 2. panta 4. punktam Padome var nolemt

apturēt visus jaunos EIB finansējumus ar šo garantiju, ja tiek izpildīti vairāki nosacījumi. Tomēr nav arī izslēgts, ka Padomes lēmumi, kuri ir pieņemti, piemērojot Apstrīdētā lēmuma 2. panta 2. vai 4. punktu, var attiekties uz jaunattīstības valstīm. Tomēr saskaņā ar šiem noteikumiem minētie lēmumi ir pieņemti atbilstoši EKL 181.a pantā norādītajai procedūrai neatkarīgi no tā, vai runa ir par jaunattīstības valstīm Līguma XX sadaļas izpratnē.

Par Apstrīdētā lēmuma mērķi

57 Ja nav šaubu par to, ka Apstrīdētais lēmums ietilpst finanšu sadarbības pasākumu ar trešām valstīm, izmantojot Kopienas finanšu instrumenta palīdzību, jomā, tad Parlaments ir pretējās domās nekā Padome un Komisija attiecībā uz sekām, kas izriet no šī secinājuma.

58 Parlaments norāda, ka Apstrīdētais lēmums tiktāl, ciktāl tas attiecas uz jaunattīstības valstīm, izpilda EKL 177. panta mērķus, īpaši mērķi veicināt noturīgu ekonomisku un sociālu attīstību. Padome šai tēzei nepiekrīt, tomēr nenorāda, kāds tad pretējā gadījumā būtu šī lēmuma mērķis attiecībā uz jaunattīstības valstīm Līguma XX sadaļas izpratnē.

59 Šajā sakarā pretēji tam, ko norāda Padome un Komisija, šī sprieduma 57. punktā norādītajā aprakstā vairāk izpaužas Apstrīdētā lēmuma mērķis, nevis tā saturs. No šī lēmuma izriet, ka Kopienas garantijas piešķiršana kalpo mērķiem, kas ir plašāki par pasākumiem, kuri papildina sadarbību attīstības jomā. Kā izriet no minētā lēmuma trešā apsvēruma, tā mērķis ir atbalstīt Eiropas Savienības darbības ārējās politikas jomā,

neskarot EIB kredītspēju. Turklāt saskaņā ar šī lēmuma 1. panta nosacījumiem Kopienas garantija tiek piešķirta vienīgi tad, ja attiecīgās finansēšanas darbības ir tikušas pieņemtas, "atbalstot attiecīgus Eiropas Savienības politikas mērķus ārējās darbības jomā".

60 Kā Parlaments norādīja tiesas sēdē, ir iespējams, ka, nepastāvot šādai garantijai, EIB nevarētu uzsākt finansēšanas darbības attiecīgajās valstīs. Ņemot vērā palielināto risku, kurš ir saistīts ar finansējuma piešķiršanu noteiktām trešām valstīm, šādu darbību veikšana šajās valstīs varētu ietekmēt EIB kredītspēju, tādēļ, lai izvairītos no kaitējuma šim reitingam, EIB varētu būt spiesta izbeigt darbības vai vismaz tām paredzēt nosacījumus, kuri kredītņēmējiem būtu ievērojami neizdevīgāki. Tādējādi, ar Kopienas garantiju, to piešķirot EIB kredītspējai, tiek atbalstīta vai pat padarīta iespējama EIB iesaistīšanās trešās valstīs. Attiecīgi šīs kredītspējas aizsardzība, šķiet, ir līdzeklis, kas ir nepieciešams, lai īstenotu svarīgu šī lēmuma mērķi – sniegt ieguldījumu Kopienas ārējā politikā.

61 Turklāt, ja tiktu uzskatīts, kā to norāda Padome un Parlaments, ka Kopienas garantija trešās valstis, uz kurām attiecas Apstrīdētais lēmums, ietekmē vienīgi netieši, ļaujot EIB noteikt labvēlīgākus nosacījumus finansējumam, kuru tā piešķir šīm valstīm, šis apstāklis nav šķērslis, lai šis pasākums varētu ietilpt Kopienas sadarbības attīstības jomā politikas nozarē.

62 Turklāt pretēji tam, ko norāda Komisija, nevar tikt uzskatīts, ka Apstrīdētais lēmums galvenokārt ir iekšējs Kopienas pasākums. Taisnība, ka sākotnēji Kopienas garantijas sekas galvenokārt izpaužas Kopienu iekšienē, proti, attiecībās starp EIB un Kopienu budžetu. Tomēr, kā izriet no šī sprieduma 59. punkta, šī garantija nav uzskatāma par šī

lēmuma mērķi, bet gan par līdzekli, kurš ir izvēlēts šī mērķa sasniegšanai, proti, atbalstīt Kopienas ārējo politiku, ar EIB starpniecību atvieglojot un nostiprinot finansiālu sadarbību ar trešām valstīm.

63 Kopienu politika sadarbības attīstības jomā ir neatņemama Kopienu ārējās darbības sastāvdaļa. Turklāt Apstrīdētā lēmuma astotajā apsvērumā ir norādīts, ka EIB finansēšanas darbībām ir jābūt saderīgām ar Eiropas Savienības politiku ārējās darbības jomā un tā ir jāatbalsta, tajā ietverot arī īpašus, reģionālus mērķus. Tāpat šī lēmuma 3. panta 2. punktā ir skaidri norādīts, ka dažādos reģionos minēto sadarbību īsteno atšķirīgi, ņemot vērā EIB nozīmi, kā arī Eiropas Savienības politiku katrā reģionā.

64 Šajā sakarā no Apstrīdētā lēmuma ceturtā apsvēruma izriet, ka Kopienas garantijas mērķis ir aptvert EIB finansēšanas darbības, kuras tiek veiktas valstīs, uz kurām attiecas finanšu instruments sadarbībai attīstības jomā un Eiropas kaimiņattiecību un partnerības instruments. Šī paša lēmuma septītajā apsvērumā ir minēts arī stabilitātes instruments, kas ir ieviests ar Regulu Nr. 1717/2006. Tādējādi ar šo lēmumu ir mēģināts nostiprināt darbības, kas tiek veiktas, izmantojot šos trīs instrumentus, kuri vismaz daļēji paredz sadarbību attīstības jomā Līguma XX sadaļas izpratnē. Šo analīzi apstiprina minētā lēmuma piecpadsmitais apsvērums, kurš attiecas uz iespējām "EIB [finansējuma darbības] pēc vajadzības apvienot ar [Eiropas Savienības] budžeta resursiem dotāciju, riska kapitāla un procentu likmju subsīdiju formā — līdztekus tehniskai palīdzībai projektu sagatavošanā un īstenošanā vai tiesiskās un normatīvās bāzes uzlabošanā".

65 Turklāt konkrētie mērķi, kuri ir minēti Apstrīdētā lēmuma preambulā un kuri attiecas uz dažādiem šajā lēmumā norādītajiem reģioniem, vismaz daļēji atbilst tipiskiem sadarbības attīstības jomā mērķiem. Kā izriet no minētā lēmuma divpadsmitā apsvēruma, kuru Parlaments citēja tiesas sēdē, Āzijā un Latīņamerikā — reģionos, kuros "EIB būtu jācenšas pakāpeniski pastiprināti izvērst darbības vairākās [..] valstīs, arī nabadzīgākajās valstīs", — EIB finansējuma galvenā uzmanība būtu jāpievērš apkārtējās vides stabilitātes uzlabošanai un enerģijas drošības projektiem, kā arī

konsekventam atbalstam Eiropas Savienības klātbūtnei šajos reģionos, izmantojot tiešas ārvalstu investīcijas un tehnoloģiju un prasmju nodošanu. Tāpat no Apstrīdētā lēmuma attiecīgi trīspadsmitā un četrpadsmitā apsvēruma izriet, ka EIB būtu jāpievēršas, pirmkārt, lieliem Centrālāzijas energoapgādes un energopārvades projektiem, kas rada pārrobežu sekas, un, otrkārt, sabiedriskas nozīmes infrastruktūras projektu un privātā sektora, tostarp mazo un vidējo uzņēmumu, atbalstam Dienvidāfrikā.

66 No tā izriet, ka finansiālajai sadarbībai, kura saskaņā ar Apstrīdēto lēmumu noris, izmantojot EIB piešķirto Kopienas garantiju, tiktāl, ciktāl tā attiecas uz jaunattīstības valstīm, ir arī EKL 177. pantā norādītie sociālekonomiskie mērķi, īpaši šo valstu noturīga ekonomiska un sociāla attīstība.

67 No iepriekš minētā izriet, ka Apstrīdētais lēmums tiktāl, ciktāl tas attiecas uz jaunattīstības valstīm Līguma XX sadaļas izpratnē, ietilpst šīs sadaļas un līdz ar to arī EKL 179. panta piemērošanas jomā. Attiecīgi šim lēmumam ir divas sastāvdaļas, no kurām viena attiecas uz sadarbību attīstības jomā atbilstoši EKL 179. pantam un otra attiecas uz ekonomisku, finansiālu un tehnisku sadarbību ar trešām valstīm, kuras nav jaunattīstības valstis, atbilstoši EKL 181.a pantam.

Par Apstrīdētā lēmuma daļu savstarpējo attiecību

68 Pretēji tam, ko norāda Parlaments, ar secinājumu, ka Apstrīdētajam lēmumam ir divas sastāvdaļas, kas ir aprakstītas iepriekšējā punktā, nepietiek, lai secinātu, ka tas bija jāpieņem, pamatojoties uz diviem juridiskiem pamatiem, izmantojot EKL 179. un 181.a pantu. Ņemot vērā šī sprieduma 35. un 36. punktā minēto judikatūru, ir jānosaka, vai vienu no šīm daļām var atzīt par galveno vai izšķirošo, savukārt otrai tad ir tikai

palīgraksturs, vai, gluži pretēji, abas šīs daļas ir nesaraujami saistītas tādā veidā, ka nevar tikt atzīts, ka vienai būtu tikai palīgraksturs.

69 Šajā sakarā vispirms ir jānorāda, ka šajā gadījumā piemērojamie attiecīgie juridiskie pamati, proti, EKL 179. pants un 181.a pants, abi ir saistīti ar sadarbību ar trešām valstīm, tostarp arī finansiālajā līmenī, un kā tas izriet no šī sprieduma 55. punkta, ka EIB līdzdalība finansiālās sadarbības ar attīstības valstīm kontekstā ir neatņemama sadarbības attīstības jomā Līguma XX sadaļas izpratnē sastāvdaļa.

70 Turklāt šajā gadījumā jāmin, ka, lai arī Padome un Komisija norāda, ka, pirmkārt, viens no Apstrīdētā lēmuma mērķiem un pamata sastāvdaļa gandrīz pilnībā ir saistīti ar EKL 181.a pantu un, otrkārt, mērķis un sastāvdaļa, kurai ir palīgraksturs, ir saistīti ar EKL 179. pantu, tās tomēr nav spējušas pierādīt, kādā veidā ekonomiskā, finansiālā un tehniskā sadarbība starp Kopienu un trešām valstīm, kuras ir attīstības stadijā, būtu tik atsvešināta no sadarbības attīstības jomā Līguma XX sadaļas izpratnē, ka šim lēmumam, pat tiktāl, ciktāl tajā paredzētā sadarbība attiecas uz jaunattīstības valstīm, būtu mērķis un galvenās vai izšķirošās sastāvdaļas, kuras nav saistītas ar sadarbību attīstības jomā minētās XX sadaļas izpratnē.

71 Apstrīdētā lēmuma mērķis ir nostiprināt finansiālo sadarbību gan ar jaunattīstības valstīm, gan ar citām trešām valstīm, izmantojot EIB piešķirto Kopienas garantiju. Līdz ar to šis lēmums attiecas uz līdzīga rakstura darbībām, kuras atšķiras vienīgi atkarībā no attiecīgajiem reģioniem un valstīm. Kā izriet no ģenerāladvokātes secinājumu 77. un

78. punkta, mēģinājums noteikt minētā lēmuma ģeogrāfisko elementu, kurš būtu izšķirošs, būtu riskanti, pat patvaļīgi. Vēl jo vairāk tas tā ir jaunattīstības valstu Līguma XX sadaļas izpratnē kategorijas progresējošā rakstura dēļ un ņemot vērā šī paša lēmuma 2. panta 2. punktā paredzēto iespēju Padomei katrā atsevišķā gadījumā lemt par to valstu atbilstību EIB finansējumam ar Kopienas garantiju, kuras pat nav minētas Apstrīdētajam lēmumam pievienotajā I pielikumā.

72 No iepriekš minētā izriet, ka, izvērtējot Apstrīdētā lēmuma saturu un mērķus, tam ir sastāvdaļas, kuras ir nesaraujami saistītas ar, pirmkārt, EKL 179. pantu un, otrkārt, ar EKL 181.a pantu, nepastāvot iespējai noteikt mērķi vai sastāvdaļu, kura būtu primāra vai izšķiroša. Līdz ar to, piemērojot judikatūru, kura tika atgādināta šī sprieduma 36. punktā, jāsecina, ka šis lēmums principā bija jāpieņem, pamatojoties uz šiem abiem pantiem, ja vien šāds juridisko pamatu apvienojums nav izslēgts saistībā ar šī sprieduma 37. punktā atgādināto judikatūru, kas vēl ir jāpēta.

Par procedūru saderību

73 Atbildot uz Tiesas aicinājumu tiesas sēdē sniegt viedokli par jautājumu, vai procedūras, kuras ir attiecīgi paredzētas EKL 179. pantā un 181.a pantā, ir saderīgas, visi lietas dalībnieki atbildēja apstiprinoši, norādot, ka Kopienu likumdevējs jau ir veicis vairākus pasākumus, pamatojoties uz abiem šiem pantiem.

74 Līdz ar to šajā sakarā ir jāatgādina, kā tas izriet no šī sprieduma 34. punktā minētās judikatūras, ka tiesību akta juridisko pamatu nevar noteikt, pamatojoties uz citu Kopienu tiesību aktu pieņemšanā izmantoto juridisko pamatu, kam vajadzības gadījumā ir līdzīgas īpašības.

75 Kā tika atgādināts šī sprieduma 37. punktā, divu juridisku pamatu norādīšana nav pieļaujama, ja procedūras, kas paredzētas vienam vai otram pamatam, nav saderīgas.

76 Šajā gadījumā jānorāda, ka atšķirībā no situācijas iepriekš minētajā "Titāna dioksīda" lietā Padome lemj ar kvalificētu balsu vairākumu gan saskaņā ar EKL 179. pantā, gan 181.a pantā norādīto procedūru.

77 Taisnība, ka EKL 179. panta ietvaros Parlaments pilda likumdevēja funkcijas kopā ar Padomi, pamatojoties uz koplēmuma procedūru, turpretī EKL 181.a pantā, kurš ir vienīgais juridiskais pamats, kas tika izmantots Apstrīdētā lēmuma pieņemšanai, ir vienīgi paredzēts, ka Padomei ir jāapspriežas ar Parlamentu.

78 Tomēr ir jāatgādina Parlamenta nozīmīgā loma Kopienu lēmumu pieņemšanas procesā. Kā Tiesa to jau ir norādījusi, Kopienu līmenī Parlamenta līdzdalība šajā procesā atspoguļo demokrātijas pamatprincipu, saskaņā ar kuru tautas ar pārstāvju palātas starpniecību piedalās varas īstenošanā (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā "Titāna dioksīds", 20. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 1995. gada 30. marta spriedumu lietā C-65/93 Parlaments/Padome, *Recueil*, I-643. lpp., 21. punkts).

79 Šajā sakarā pretēji attiecīgajai situācijai spriedumā lietā "Titāna dioksīds" šīs lietas apstākļos atsauce uz divkāršu juridisko pamatu, izmantojot EKL 179. un 181.a pantu, neapdraud Parlamenta tiesības (šajā sakarā skat. iepriekš minētos 2006. gada 10. janvāra spriedumus lietā Komisija/Padome, 54. punkts, kā arī Komisija/Parlaments un Padome, 59. punkts). Atsauce uz EKL 179. pantu nozīmētu būtiskāku Parlamenta iesaisti, jo tajā ir paredzēta tiesību akta pieņemšana, izmantojot tā saukto "koplēmuma"

procedūru. Turklāt Tiesai nav ticis norādīts, ka šāda divkārša juridiska pamata izmantošana nebūtu iespējama, raugoties no likumdošanas tehnikas viedokļa.

80 Turklāt vairāki apstākļi atbalsta secinājumu, ka saistībā ar Apstrīdēto lēmumu ir bijis gan iespējams, gan piemēroti apvienot EKL 179. pantu un 181.a pantu.

81 Pirmkārt, kā tas izriet no šī sprieduma 69.–72. punkta, Apstrīdētā lēmuma sastāvdaļas, no kurām pirmā attiecas uz jaunattīstības valstīm, bet otrā — uz citām trešām valstīm, ir nesaraujami saistītas. Ņemot vērā jaunattīstības valstu Līguma XX sadaļas izpratnē kategorijas progresējošo raksturu, kā arī tiesiskās drošības prasības, praktiski nav pārāk iespējams dot priekšroku paralēlai divu tiesību aktu pieņemšanai, no kuriem viens attiektos uz jaunattīstības valstīm un tiktu pamatots vienīgi ar EKL 179. pantu, savukārt otrs attiektos uz trešām valstīm, kuras nav jaunattīstības valstis, un tiktu pamatots vienīgi ar EKL 181.a pantu. Otrkārt, kā tas izriet arī no tiem pašiem šī sprieduma punktiem, nevar tikt atbalstīts viedoklis, ka vienai no šīm sastāvdaļām attiecībā pret otru ir palīgraksturs.

82 Šādos apstākļos risinājuma, saskaņā ar kuru, ņemot vērā atšķirības starp tā sauktajām "koplēmuma" un "apspriešanās" procedūrām, kuras attiecīgi ir paredzētas EKL 179. pantā un 181.a pantā, tiktu atbalstīta EKL 179. panta izmantošana par vienīgo juridisko pamatu, kas kalpotu par pamatu Parlamenta spēcīgākai līdzdalībai, rezultātā ekonomiskā, finansiālā un tehniskā sadarbība ar trešām valstīm, kuras nav jaunattīstības valstis, netiktu tieši ietvertas izvēlētajā juridiskajā pamatā. Tomēr šādā gadījumā Padomes likumdevēja loma tiktu ietekmēta tādā pašā veidā, kā norādot divkāršu juridisko pamatu, izmantojot EKL 179. pantu un 181.a pantu. Turklāt, tā kā no šī sprieduma 47. punkta izriet, ka EKL 181.a pants nevar tikt izmantots par juridisko pamatu pasākumiem, kuri ir paredzēti EKL 177. pantā ietverto mērķu attiecībā uz sadarbību attīstības jomā Līguma XX sadaļas izpratnē īstenošanai, EKL 179. pants principā nevar tikt izmantots, lai pamatotu sadarbības pasākumus, kuri nav paredzēti šo mērķu īstenošanai.

83 No tā izriet, ka, ņemot vērā īpašos šī gadījuma apstākļus, kurus raksturo papildinoša rakstura attiecības starp Līguma XX un XXI sadaļu, kā arī gandrīz savstarpēji atkarīga sakarība starp EKL 179. pantu un 181.a pantu, procedūras, kas ir paredzētas attiecīgi šajos abos pantos, nevar tikt kvalificētas kā nesaderīgas.

84 Līdz ar to ir jāsecina, ka Apstrīdētais lēmums izņēmuma kārtā ir jāpamato ar divkāršu juridisko pamatu, izmantojot EKL 179. pantu un 181.a pantu.

85 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apstākļus, tā kā Apstrīdētais lēmums ir pamatots vienīgi ar EKL 181.a pantu, tas ir jāatceļ.

Par lūgumu saglabāt spēkā Apstrīdētā lēmuma sekas

86 Parlaments, kuru šajā sakarā atbalsta Padome un Komisija, lūdz Tiesai, gadījumā, ja tā atceltu Apstrīdēto lēmumu, atstāt spēkā tā sekas līdz jauna lēmuma pieņemšanai.

87 Saskaņā ar EKL 231. panta otro daļu Tiesa, ja uzskata par vajadzīgu, var noteikt, kuras no atceltās regulas sekām ir jāuzskata par saistošām. Šo noteikumu pēc analoģijas var piemērot arī lēmuma gadījumā, ja pastāv būtiski tiesiskās drošības apsvērumi, kas ir salīdzināmi ar tiem, kurus ņem vērā, atceļot noteiktas regulas, un kas var pamatot to, ka

Tiesa izmanto pilnvaras, kas tai ir noteiktas EKL 231. panta otrajā daļā (šajā sakarā skat. it īpaši 1996. gada 26. marta spriedumu lietā C-271/94 Parlaments/Padome, *Recueil*, I-1689. lpp., 40. punkts; 1998. gada 12. maija spriedumu lietā C-106/96 Apvienotā Karaliste/Komisija, *Recueil*, I-2729. lpp., 41. punkts, kā arī 1998. gada 28. maija spriedumu lietā C-22/96 Parlaments/Padome, *Recueil*, I-3231. lpp., 41. un 42. punkts).

88 Apstrīdētais lēmums atbilstoši tā 10. pantam ir stājies spēkā trešajā dienā pēc tā publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* 2006. gada 30. decembrī. Nav šaubu, ka tā atcelšana, neatstājot spēkā sekas, varētu radīt negatīvas sekas EIB kredītspējai un izraisīt nestabilitāti, kura varētu radīt zaudējumus EIB pašreizējām un turpmākām finansēšanas darbībām.

89 Šādos apstākļos pastāv būtiski tiesiskās drošības apsvērumi, kas attaisno to, lai Tiesa apmierinātu lietas dalībnieku lūgumu atstāt spēkā Apstrīdētā lēmuma sekas. Līdz ar to ir pamats ar šī lēmuma atcelšanu radītās sekas apturēt līdz brīdim, kad saprātīgā termiņā stājas spēkā jauns lēmums. Šajā sakarā, šķiet, ka 12 mēneši, skaitot no šī sprieduma pasludināšanas dienas, var tikt uzskatīti par saprātīgu termiņu.

Par tiesāšanās izdevumiem

90 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kam spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Parlaments ir prasījis piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā tai spriedums ir nelabvēlīgs, jāpiespriež Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus. Komisija, kas iestājās lietā Padomes iesniegto prasījumu atbalstam, saskaņā ar Reglamenta 69. panta 4. punkta pirmo daļu sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

1) atcelt Padomes 2006. gada 19. decembra Lēmumu 2006/1016/EK, ar ko Eiropas Investīciju bankai paredz Kopienas garantiju attiecībā uz zaudējumiem, ko var radīt ārpus Kopienas īstenotiem projektiem piešķirti aizdevumi un aizdevumu garantijas;

2) Lēmuma 2006/1016 sekas attiecībā uz noslēgto Eiropas Investīciju bankas finansējumu tiek atstātas spēkā līdz brīdim, kad stājas spēkā jauns lēmums, kas ir jāpieņem 12 mēnešu termiņā, skaitot no šī sprieduma pasludināšanas dienas, izmantojot piemērotu juridisko pamatu, proti, gan EKL 179. pantu, gan EKL 181.a pantu;

3) Eiropas Savienības Padome atlīdzina tiesāšanās izdevumus, izņemot Eiropas Kopienu Komisijas tiesāšanās izdevumus;

4) Eiropas Kopienu Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

[Paraksti]